

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Cob/15/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8111230741
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8111230741.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Viery Zolákovej a JUDr. Milana Majerníka, v právnej žalobcu: DS service, s. r. o., so sídlom Kopčianska 10, 851 01 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 36 842 303, zastúpeného JUDr. Marekom Polakovičom, advokátom, Duchnovičovo námestie 1, 080 01 Prešov, IČO: 42231639, proti žalovanému: I. A., K. N. L. XXXX/Xb, XXX XX L., X.: XXXXXXXX, zastúpenému JUDr. Jurajom Hadrbulecom, advokátom, Riečna 2, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 42414849, o zaplatenie sumy 7.950,38 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 21Cb/10/2012-193 zo dňa 08.10.20210, takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok vo výroku I. a III.
- II. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 07.11.2011, ktorá bola podaná na súdu prvej inštancie žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7.950,38 eura spolu so 14,25 %-ným ročným úrokom z omeškania, a to zo sumy 5.922,24 eura od 26.06.2008 do zaplatenia, zo sumy 112,19 eura od 14.06.2008 do zaplatenia a zo sumy 1.915,95 eura od 29.10.2008 do zaplatenia a taktiež žiadal, aby mu žalovaný uhradil trovy konania.

2. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že cit.:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 7.950,38 eura, 14,25 % ročný úrok z omeškania zo sumy 5.922,24 eura od 26.6.2008 do 30.6.2008 a počnúc dňom 1.7.2008 do zaplatenia vo výške, ktorá zodpovedá v každom jednotlivom polroku trvania omeškania v percentách súčtu čísla 10 a základnej úrokovej sadzby NBS (od 1.1.2009 základnej úrokovej sadzby ECB) vo výške platnej vždy k 1.dňu príslušného kalendárneho polroka, maximálne vo výške 14,25 % ; 14,25 % ročný úrok z omeškania zo sumy 112,19 eura od 24.6.2008 do 30.6.2008 a počnúc dňom 1.7.2008 do zaplatenia vo výške, ktorá zodpovedá v každom jednotlivom polroku trvania omeškania v percentách súčtu čísla 10 a základnej úrokovej sadzby NBS (od 1.1.2009 základnej úrokovej sadzby ECB) vo výške platnej vždy k 1.dňu príslušného kalendárneho polroka, maximálne vo výške 14,25 % ; 14 % ročný úrok z omeškania zo sumy 1.915,95 eura od 29.10.2008 do 31.12.2008 a počnúc dňom 1.1.2009 do zaplatenia vo výške, ktorá zodpovedá v každom jednotlivom polroku trvania omeškania v percentách súčtu čísla 10 a základnej úrokovej sadzby ECB vo výške platnej vždy k 1.dňu príslušného kalendárneho polroka, maximálne vo výške 14,25 %, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

- II. V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.

III. Priznáva žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom ukladá žalovanému povinnosť zaplatiť ich náhradu žalobcovi s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

3. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa ustanovenia § 536 ods. 1, § 536 ods. 2, § 536 ods. 3, § 546 ods. 1, § 548 ods. 1, § 365, § 269 ods. 2, § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 524 ods. 1, § 524 ods. 2, § 526 ods. 1, § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

4. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie skutkovo odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu - X. J. - Z. I.D., I. K. N. N. XX, XXX XX N., X.: XX XXX XXX, uzatvoril v marci roku 2008 so spoločnosťou X. T. I.. I. W.V., I. I. W. X, XXX XX T., X.: XX XXX XXX Zmluvu o dielo, podľa ktorej mal pre spoločnosť X. T. I.. I. W.V.. ako objednávateľa zhotoviť stavbu kanalizácie v obci O. v dĺžke 3 km. X. J. zhotovil časť tohto diela a dňa 06.05.2008 sa dohodol so žalovaným, že žalovaný prevezme uvedenú zákazku. Bolo v rámci trojdohody dohodnuté, že po prevzatí zákazky žalovaným bude zostávajúca časť diela zhotovovať žalovaný, avšak objednávateľ - spoločnosť X. T. I.. I. W.V. bude za práce vykonané ešte X. J. platiť už žalovanému. Následne dňa 28.05.2008 uzatvoril pán X. J. so žalovaným Zmluvu o prevzatí stavebnej zákazky O. - J. - A. C. kanalizácia, ktorou žalovaný prevzal zákazku so všetkými právami a povinnosťami, počínajúc dňom 28.05.2008. Zmluvné strany v tejto zmluve odsúhlasili, že k 28.05.2008 bol na uvedenej stavbe urobený úsek na hlavnom zberači „O.“ od šachty č. XX po šachtu č. XX, a to aj s tlakovými skúškami potrubia a skúškami vodotesnosti šachiet. Boli urobené aj práce navyše (skalnaté podlažie). X. J. následne vystavil žalovanému faktúry za stavebné práce vykonané do 28.05.2008 v celkovej výške 10.605,89 eura, ktoré mu mal žalovaný podľa dohody (Dohoda o preplatení fakturácie zo dňa 06.05.2008) uhradiť (faktúra č. F. zo dňa 11.06.2008 na sumu 258.413,30 Sk (8.577,75 eura), so splatnosťou 25.06.2008; faktúra č. F. zo dňa 09.06.2008 na sumu 3.379,70 Sk (112,19 eura), so splatnosťou 23.06.2008 a faktúra č. F. zo dňa 14.10.2008 na sumu 57.720,- Sk (1.915,95 eura), so splatnosťou 28.10.2008). Žalovaný uhradil X. J. dňa 24.11.2008 čiastočne faktúru č. F. zo dňa 11.06.2008 na sumu 258.413,30 Sk (8.577,75 eura), a to vo výške 80.000,- Sk (2.655,51 eura). Zostávajúca časť dlžnej sumy po tejto úhrade bola spolu 239.513,- Sk (7.950,38 eura). N. J. údajne viackrát vyzýval žalovaného na úhradu nezaplatených faktúr, avšak žalovaný mu požadované finančné prostriedky neuhradil. Imrich J. - Z. I., I. K. N. N. XX, XXX XX N., X.: XX XXX XXX postúpil Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 21.09.2011 na žalobcu svoju pohľadávku, ktorú mal voči žalovanému z titulu vyššie špecifikovaných neuhradených faktúr v celkovej výške 7.950,38 eura, a to aj so všetkým jej príslušenstvom. Žalobca písomne vyzval žalovaného listom zo dňa 19.10.2011 na vyplatenie dlžnej sumy 7.950,38 eura. Žalovaný však žalobcovi sumu 7.950,38 eura neuhradil.

5. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že právny predchodca žalobcu - X. J. - Z. I., I. K. N. N. XX, XXX XX N., X.: XX XXX XXX, uzatvoril v marci roku 2008 so spoločnosťou X. T. I.. I. W.V., I. I. W. X, XXX XX T., X.: XX XXX XXX Zmluvu o dielo, podľa ktorej mal pre spoločnosť X. T. I.. I. W.V.. ako objednávateľa zhotoviť stavbu kanalizácie v obci O. v dĺžke 3 km. X. J. zhotovil časť tohto diela a dňa 06.05.2008 sa dohodol so žalovaným, že žalovaný prevezme uvedenú zákazku. Bolo dohodnuté, že po prevzatí zákazky žalovaným bude zostávajúca časť diela zhotovovať žalovaný, avšak objednávateľ - spoločnosť X. T. I.. I. W.V. bude za práce vykonané ešte X. J. platiť už žalovanému. Následne dňa 28.05.2008 uzatvoril pán X. J. so žalovaným Zmluvu o prevzatí stavebnej zákazky O. - J. - A. C. kanalizácia, ktorou žalovaný prevzal zákazku so všetkými právami a povinnosťami, počínajúc dňom 28.05.2008. Zmluvné strany v tejto zmluve odsúhlasili, že k 28.05.2008 bol na uvedenej stavbe urobený úsek na hlavnom zberači „O.“ od šachty č. XX po šachtu č. XX, a to aj s tlakovými skúškami potrubia a skúškami vodotesnosti šachiet. Boli urobené aj práce navyše (skalnaté podlažie). X. J. následne vystavil žalovanému faktúry za stavebné práce vykonané do 28.05.2008 v celkovej výške 10.605,89 eura, ktoré mu mal žalovaný podľa dohody (Dohoda o preplatení fakturácie zo dňa 06.05.2008) uhradiť (faktúra č. F. zo dňa 11.06.2008 na sumu 258.413,30 Sk (8.577,75 eura), so splatnosťou 25.06.2008; faktúra č. F. zo dňa 09.06.2008 na sumu 3.379,70 Sk (112,19 eura), so splatnosťou 23.06.2008 a faktúra č. F. zo dňa 14.10.2008 na sumu 57.720,00 Sk (1.915,95 eura), so splatnosťou 28.10.2008). Žalovaný uhradil X. J. dňa 24.11.2008 čiastočne faktúru č. F. zo dňa 11.06.2008 na sumu 258.413,30 Sk (8.577,75 eura), a to vo výške 80.000,- Sk (2.655,51 eura). Zostávajúca časť dlžnej sumy po tejto úhrade bola spolu 239.513,- Sk (7.950,38 eura). Pán J. údajne viackrát vyzýval žalovaného na úhradu

nezaplatených faktúr, avšak žalovaný mu požadované finančné prostriedky neuhradil. X. J. - Z. I., I. K. N. N. XX, XXX XX N., X.: XX XXX XXX postúpil Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 21.09.2011 na žalobcu svoju pohľadávku, ktorú mal voči žalovanému z titulu vyššie špecifikovaných neuhradených faktúr v celkovej výške 7.950,38 eura, a to aj so všetkým jej príslušenstvom. Žalobca písomne vyzval žalovaného listom zo dňa 19.10.2011 na vyplatenie dlžnej sumy 7.950,38 eura. Žalovaný však žalobcovi sumu 7.950,38 eura neuhradil. Žalovaný takto žalobcovi doposiaľ dlhuje sumu 7.950,38 eura. Súd preto oprávnenej žalobe žalobcu o zaplatenie sumy 7.950,38 eura vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie tejto sumy v prospech žalobcu. Keďže sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou svojich peňažných záväzkov, zaviazal ho súd v súlade s ust. 369 ods. 1 Obchodného zákonníka účinného v čase keď sa žalovaný dostal po prvý - krát do omeškania s úhradou toho - ktorého záväzku, a to odo dňa nasledujúceho po splatnosti toho ktorého záväzku, a to až do doby poskytnutia riadneho plnenia zo strany žalovaného, t.j. do zaplatenia, tak ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Súd teda zaviazal žalovaného na zaplatenie 14,25 % ročného úrok z omeškania zo sumy 5.922,24 eura od 26.06.2008 do 30.06.2008 a počnúc dňom 01.07.2008 do zaplatenia vo výške, ktorá zodpovedá v každom jednotlivom polroku trvania omeškania v percentách súčtu čísla 10 a základnej úrokovej sadzby NBS (od 01.01.2009 základnej úrokovej sadzby ECB) vo výške platnej vždy k 1.dňu príslušného kalendárneho polroka, maximálne vo výške 14,25 %; 14,25 % ročného úroku z omeškania zo sumy 112,19 eura od 24.06.2008 do 30.06.2008 a počnúc dňom 01.07.2008 do zaplatenia vo výške, ktorá zodpovedá v každom jednotlivom polroku trvania omeškania v percentách súčtu čísla 10 a základnej úrokovej sadzby NBS (od 01.01.2009 základnej úrokovej sadzby ECB) vo výške platnej vždy k 1.dňu príslušného kalendárneho polroka, maximálne vo výške 14,25 %; 14 % ročného úrok z omeškania zo sumy 1.915,95 eura od 29.10.2008 do 31.12.2008 a počnúc dňom 01.01.2009 do zaplatenia vo výške, ktorá zodpovedá v každom jednotlivom polroku trvania omeškania v percentách súčtu čísla 10 a základnej úrokovej sadzby ECB vo výške platnej vždy k 1.dňu príslušného kalendárneho polroka, maximálne vo výške 14,25 %, tak ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti uplatneného nároku žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. K obrane žalovaného, ktorý sa bránil tým, že žaloba je nedôvodná lebo voči žalovanému neexistuje žiadny záväzok, resp. v tom smere, že pohľadávka uplatnená žalobcom je neexistujúcou pohľadávkou, keďže ju uhradil ešte postupcovi - X. J. - Z. I., čoho dôkazom má byť príjmový pokladničný doklad zo dňa 20.10.2008 (na čl. 47 spisu) je potrebné uviesť, že dátum vyhotovenia príjmového dokladu, ktorý predložil žalovaný na súdnom pojednávaní dňa 07.06.2012, bol 20.10.2008 (platnou menou v SR boli v tom čase slovenské koruny - Sk). Pôvodná suma faktúr, ktorú mal žalovaný preplatiť žalobcovi (faktúry boli vystavené v slovenských korunách, platidlom dňa 20.10.2008 boli taktiež slovenské koruny), predstavovala sumu 319.513,- Sk (faktúra č. F. zo dňa 11.06.2008 na sumu 258.413,30 Sk, faktúra č. F. zo dňa 09.06.2008 na sumu 3.379,70 Sk, faktúra č. F. zo dňa 14.10.2008 na sumu 57.720,- Sk, spolu bola teda vyfakturovaná k úhrade suma 319.513,- Sk). Po čiastočnej nesporenej úhrade zo dňa 24.11.2008 vo výške 80.000,- Sk, zostala k úhrade suma 239.513,- Sk. Na predmetnom príjmovom doklade, ktorý predložil žalovaný je však uvedená iná suma, a to suma 239.513,15 Sk. Pri hodnotení dôkazov, a to každého jedného samostatne, ako aj v ich vzájomných súvislostiach, neunikla pozornosti súdu tá skutočnosť, na ktorú poukázala aj strana žalobcu, a to konkrétne, že suma 239.513,15 Sk je sumou, ktorá by vznikla, ak by boli faktúry dodatočne (po 01.01.2009) prepočítavané zo slovenských korún na menu eur (platnú v SR od 01.01.2009) a následne spätne na slovenské koruny: faktúra č. F. zo dňa 11.06.2008, suma v Sk 258.413,30 Sk, suma v eurách 8.577,75 eura, faktúra č. F. zo dňa 09.06.2008, suma v Sk 3.379,70 Sk, suma v eurách 112,19 eura, faktúra č. F. zo dňa 14.10.2008, suma v Sk 57.720,- Sk, suma v eurách 1.915,95 eura, spolu suma v eurách 10.605,89 eura. Čiastočná úhrada dňa 24.11.2008 po prepočte na eura 2.655,51 eura. Zostáva uhradiť 7.950,38 eura, pričom suma 7.950,38 eura po prepočte konverzným kurzom (1,- euro = 30,126 Sk) predstavuje sumu 239.513,15 Sk. Aj súd sa, rovnako ako strana žalobcu, prikláňa k tomu, že ak by bol príjmový doklad vyhotovený skutočne dňa 20.10.2008 (v čase, keď platidlom na území SR boli slovenské koruny), nebola by na ňom uvedená suma 219.513,15 Sk (ktorá mohla vzniknúť s najväčšou pravdepodobnosťou prepočtom súm uvedených na faktúrach na menu euro a späť na slovenské koruny), ale suma 239.513,- Sk, t.j. suma zodpovedajúca súčtu súm uvedených na faktúrach po zohľadnení čiastočnej úhrady vo výške 80.000,- Sk. Faktúry ktoré mal žalovaný platiť žalobcovi boli vystavené v slovenských korunách a ak by boli skutočne uhradené dňa 20.10.2008, boli by uhradené len v slovenských korunách. Prepočet na menu euro v čase pred zmenou platidla na menu eur by nebol potrebný. Je teda zrejmé, že príjmový pokladničný doklad, v ktorom je dátum vyhotovenia 20.10.2008 a ktorý predložil žalovaný na súdnom pojednávaní dňa 07.06.2012 bol vyhotovovaný dodatočne a nie je pravý a suma, ktorá je na ňom uvedená, nebola nikdy žalovaným uhradená. K vyššie uvedenému prepočtu zaujala stanovisko

aj žalovaná strana hlavne vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 19.08.2020 a k vyššie uvedeným výpočtom žalobcu poskytuje aj svoj výpočet ako zrejme sa došlo k sume uvedenej na predmetnom pokladničnom doklade. Výsledok tohto výpočtu však v určitom štádiu počítania počíta s uskutočnením nejakého imaginárneho, pravdepodobného zaokrúhlenia, prípadne halierového vyrovnaní. Aj výpočet žalobcu vychádza z halierového zaokrúhlenia, avšak to je konkrétne, uvedené priamo v tej - ktorej faktúre. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že súčet súm uvedených vo výdavkových pokladničných dokladoch predložených žalovaným v priebehu dokazovania a ktorým má korešpondovať predmetný príjmový pokladničný doklad, je na sumu 239.513,- Sk, pričom v predmetnom pokladničnom doklade je suma 239.513,15 - Sk. Dôležité je uviesť, že celú obranu žalovaného považoval súd za účelovú, nedôvodnú aj v súvislosti s tým, že v peňažnom denníku žalovaného za rok 2008 nie je dodržaná číselná postupnosť v nadväznosti na plynutie času. Výdavkovým pokladničným dokladom N. zo dňa 20.10.2008, znejúcim na sumu 178.413,30 Sk, N. zo dňa 20.10.2008, znejúcim na sumu 3.379,70 Sk a N.XXX/XX zo dňa 20.10.2008, znejúcim na sumu 57.720,- Sk bezprostredne predchádza doklad N. zo dňa 20.10.2008 a po doklade N. XXX/XX bezprostredne nasleduje doklad N.XXX/XX zo dňa 21.10.2008. Uvedená skutočnosť vzbudzuje vážnu pochybnosť a odôvodnený predpoklad, že sa so zápismi v peňažnom denníku žalovaného za rok 2008 skutočne dodatočne manipulovalo. Tomu nasvedčuje aj to, že v daňovom priznaní žalovaného k dani z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie 2008 na strane 3, oddiel VI., tabuľka č. 1, riadok 2, stĺpec 2 (v časti výdavky) je uvedená suma 13.203.006 Sk (suma sa uvádza zaokrúhlená na celé Sk), ale v predloženom peňažnom denníku žalovaného za rok 2008 na strane 50 (t.j. poslednej strane peňažného denníka) v riadku: spolu, v časti: výdavky na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov - výdavky celkom - uvedená suma 13.432.764,27 Sk. Rozdiel medzi výdavkami uvedenými v daňovom priznaní a výdavkami uvedenými v peňažnom denníku je 229.758,28 Sk, t.j. ide o sumu, ktorá sa nápadne približuje sume, ktorú si žalobca nárokuje voči žalovanému v tomto konaní. Uvedená skutočnosť aj podľa názoru súdu vzbudzuje vážnu pochybnosť a odôvodnený predpoklad, že sa so zápismi v peňažnom denníku žalovaného za rok 2008 dodatočne manipulovalo. Ďalej je potrebné poukázať, že z predloženého peňažného denníka žalovaného za rok 2008 vyplýva daňová strata vo výške 112.171,33 eura a z daňového priznania žalovaného k dani z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2008 vyplýva základ dane 117.587,- Sk (suma za zaokrúhlená v celých korunách), čiže kladný hospodársky výsledok. Rozdiel medzi údajom uvedeným v daňovom priznaní a údajom uvedeným v peňažnom denníku je 229.758,33 Sk, t.j. ide opäť o sumu, ktorá sa nápadne približuje sume, ktorú si žalobca nárokuje voči žalovanému v tomto konaní. Aj táto skutočnosť vzbudzuje vážnu pochybnosť a odôvodnený predpoklad, že sa so zápismi v peňažnom denníku za rok 2008 dodatočne manipulovalo. Z vyššie uvedených dôvodov má súd, rovnako ako žalobca za to, že príjmový pokladničný doklad, ktorý predložil žalovaný na súdnom pojednávaní dňa 07.06.2012, na ktorom je dátum vyhotovenia 20.10.2008 a ktorý znie na sumu 239.513,15 Sk bol vyhotovený dodatočne, nie je pravý a suma, ktorá je na ňom uvedená nebola nikdy žalovaným uhradená, resp. fotokópia tohto pokladničného dokladu, ktorá sa nachádza v spise nebola urobená z pravého pokladničného dokladu podpísaného p. J., teda nie je relevantným dôkazom o deklarovanej úhrade. K tomuto záveru dospel súd aj preto, že príjmový pokladničný doklad, ktorý predložil žalovaný na súdnom pojednávaní dňa 07.06.2012 v origináli aj vo fotokópii (súd bezprostredne po predložení originálu aj fotokópie konštatoval, že predložená fotokópia súhlasí s predloženým originálom, pričom fotokópiu zakladá do spisu a originál vracia žalovanému), bol v čase keď sa malo vykonať znalecké dokazovanie ohľadne zisťovania pravosti podpisu X. J. k dispozícii už len vo fotokópii založenej v spise, keďže v tom čase žalovaný už nedisponoval jeho originálom. Hoci súd bezprostredne po predložení originálu aj fotokópie konštatoval, že predložená fotokópia súhlasí s predloženým originálom, toto konštatovanie urobil len na základe bežnej ohliadky predloženého originálu a fotokópie súkromnej listiny, bez odborných znalosti, ktoré by ho oprávňovali jednoznačne a nepochybné konštatovať, že na pojednávaní dňa 07.06.2012 disponoval súd pravým originálnym pokladničným dokladom vyhotoveným v rámci právneho vzťahu medzi žalovaným a p. J., teda podpísaným vlastnoručným podpisom X. J. a opatreným originálnou pečaťou, ktorú používal X. J. pri svojom podnikaní. Keďže z vyjadrení príbratého znalca jednoznačne vyplynulo, že nie je možné skúmať pravosť podpisu a odtlačku pečiatky z fotokópie pokladničného dokladu, ktorú už len má súd k dispozícii, musel súd uznesením zo dňa 10.09.2020 zbaviť znalca N.. A. Z., T. D. O.. K. X/XX, XXX XX N., znalca z odboru písmo - znalectvo, odvetvie ručné písmo, povinnosti vykonať znalecké dokazovanie, ktoré mu bolo uložené uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 02.05.2018, č. k. 21Cb/10/2012-142 a zamietnuť aj opakovaný návrh žalovaného na vykonanie dokazovania skúmaním pravosti podpisu, resp. či podpis na pokladničnom príjmovom doklade zo dňa 20.10.2008 je vlastnoručným podpisom svedka X. J., R.. XX.XX.XXXX, ako aj návrh žalovaného na vykonanie znaleckého dokazovania vo vzťahu k pravosti odtlačku pečiatky na vyššie uvedenom príjmovom

pokladničnom doklade a zároveň konštatovať, že obrana žalovaného, že už uhradil svoj záväzok, ktorý je predmetom tohto konania, nebola žalovaným preukázaná, keďže v priebehu dokazovania nepredložil súdu o tom relevantný, nepochybný dôkaz. Znalec jednoznačne konštatoval, že je oprávnený realizovať pismo - znalecké skúmanie iba v prípade, že pracuje s originálom sporného podpisu. Je to základná a zásadná úloha v pismo - znaleckej expertíze. V prípade, že znalec nemá k dispozícii uvedený originál sporného materiálu, nemôže vôbec pristúpiť k znaleckému skúmaniu. Hlavným a zásadným dôvodom uvedeného záveru je skutočnosť, že sporná písomnosť mohla byť, okrem iného aj výsledkom technického falšovania, fotomontáže - sporný podpis mohol byť na spornú písomnosť prenesený pomocou technických prostriedkov z inej písomnosti, obkresľovania, napodobňovania a podob. Niektoré významné rukopisné znaky podpisu pisateľa na kópii zanikajú a sú dokonca až neskúmateľné. V tomto prípade sa to týka znakov charakterizujúcich kvalitu stopy - ostrosť čiary (štruktúra stopy), dynamika tlaku a charakter čiary. Nemenej významným faktorom pre možnosť skúmania uvedeného sporného podpisu v danom prípade je aj výrazne zjednodušený podpis (tzv. parafa) pisateľa, ktorý vytvára priestor pre relatívne jednoduché napodobňovanie skúmaného podpisu. Významným rizikovým faktorom daného podpisu je vysoká variabilita výrazne zjednodušeného podpisu. Závery pismo - znaleckého skúmania takýchto podpisov najčastejšie končia na úrovni pravdepodobnosti. Na pojednávaní konanom dňa 26.04.2016 znalec však tiež uviedol, že ak by bolo preukázané, že to nebolo preskenované (fotokópia predmetného pokladničného dokladu), sfalšované, ale že to bolo prefotené z priesvitky, tak mohlo by sa pristúpiť k analýze, ale závery nie sú isté, či budú jednoznačné, alebo či to skončí v rovine nejakej pravdepodobnosti, aj s poukazom, že podpis bol robený parafou. Znalec teda pripustil určitú možnosť znaleckého skúmania, za určitých hore uvedených okolností (preto aj súd ustanovil znalca), keďže však žalovaný po ustanovení znalca jednoznačne nepreukázal, že fotokópia predmetného pokladničného dokladu nebola sfalšovaná, došlo zo strany súdu následne, ako už bolo uvedené, k zbaveniu znalca povinnosti vykonať znalecké dokazovanie a boli aj zamietnuté v tomto smere ďalšie nové návrhy na vykonanie znaleckého dokazovania zo strany žalovaného, resp. jeho právneho zástupcu.

6. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku s tým, že podľa pomeru úspechu žalobcu vo veci (žalobca bol vo veci neúspešný len nepatrnej časti) rozhodol súd o náhrade trov tohto konania tak, že priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7. Proti rozsudku, a to jeho výroku I. a III. podal včas odvolanie žalovaný, a to v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), písm. e), písm. f) a písm. h). Podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie iba prebral prednesy žalobcu, s ktorými sa bezvýhradne stotožnil. Žalovaný má však za to, že súd by mal v odôvodnení rozsudku vysvetliť z akých dôvodov sa stotožnil s argumentáciou žalobcu natoľko, že ju doslovne citoval ako odôvodnenie svojho rozsudku. Konajúci súd bol povinný sa v odôvodnení rozsudku podrobne a argumentáciou žalovaného vysporiadať, pričom podľa názoru žalovaného tak neurobil, nakoľko len stručne uviedol, že argumentáciu žalovaného považoval za účelovú. V bode 37 rozsudku súd uvádza, že žalovaný po ustanovení znalca jednoznačne nepreukázal, že fotokópia predmetného pokladničného dokladu nebola sfalšovaná. Tvrdenie, že doklad je sfalšovaný, hoci jednoznačne konajúci súd potvrdil, že ide o kópiu predloženého originálu, je tvrdenie žalobcu a tento nesie dôkazné bremeno v spore. Nie je povinnosťou žalovaného preukazovať negatívne skutočnosti, tzn., že doklad nie je sfalšovaný, ale je povinnosťou žalobcu preukázať, že je sfalšovaný pokiaľ uvedené tvrdí, a to v rámci dôkazného bremena, ktoré ho ako žalobcu zaťažuje. Podľa názoru žalovaného sa súd prvej inštancie nesprávne aj vysporiadal s dokazovaním, a to výsluchom svedkov S. Š. a taktiež súd prvej inštancie vymenúva zaradom vykonané dôkazy, avšak ich nevyhodnocuje. Bez akýchkoľvek pochybností podľa žalovaného teda výpoveď svedkyne S. Š. potvrdzuje tvrdenia žalovaného, avšak súd prvej inštancie ich arbitrárne samovoľne v odôvodnení rozsudku odignoroval, čím súd nielen dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ale aj nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa názoru žalovanému ním predložené dôkazy potvrdzujú skutočnosti uvádzané samotným žalovaným, avšak súd prvej inštancie ich arbitrárne a svojvoľne v odôvodnení rozsudku odignoroval a k jednotlivým listinným dôkazom nezaujal žiadne stanovisko, čím súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Rovnako súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku možnosti vykonania znaleckého posudku a podľa názoru žalovaného je bezpochyby možné vykonať znalecký posudok aj len z kópie listiny, čo by mala potvrdzovať aj odborná literatúra. Žalovaný v

zmysle uvedeného navrhoval vykonanie znaleckého dokazovania, teda pôvodne navrhoval znalecké dokazovanie v čase, keď ešte originál príjmového dokladu mal k dispozícii, avšak súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. V súdnej praxi Slovenskej republiky sú znalecké posudky vykonávané aj tak, že je podpis hodnotený aj na listine, ktorá bola aj kópiou, pričom vykonanie znaleckého dokazovania by nemalo spôsobovať žiadne zásadnejšie problémy. Žalovaný opätovne zdôraznil, že kópia dokladu s originálom nebola žiadnym spôsobom manipulovaná ako sa snažil naznačovať samotný znalec, keďže originál príjmového pokladničného dokladu bol predložený na pojednávaní dňa 07.06.2012, kde konajúci súd porovnal predložený originál s kópiou a konštatoval, že kópia súhlasí s originálom a túto založil do spisu. Zároveň žalovaný počas celého súdneho konania zotrval na svojom návrhu, a to dôkaznom návrhu prednesenom dňa 22.01.2015, kde navrhol, aby sa vykonalo znalecké dokazovanie vo vzťahu k pravosti odtlačku pečiatky na príjmovom pokladničnom doklade, avšak súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. K znaleckému dokazovaniu žalovaný ešte uviedol, že znalecké dokazovanie navrhol v čase, keď originálom príjmového dokladu disponoval a žalobca znalecké dokazovanie odmietal. Potom, ako žalovaný už nemal originál príjmového dokladu k dispozícii, bolo v rozpore s predchádzajúcim postojom žalobcu keď na dokazovaní trval a požadoval ho za dôležité. V uvedenej súvislosti žalovaný dodal, že súd prvej inštancie pristúpil k znaleckému dokazovaniu až o niekoľko rokov neskôr, potom ako začalo súdne konanie, a si svojimi nedôvodnými prietahmi v konaní spôsobil, že rozsudkom súdu prvej inštancie teda došlo k denegatio justicie, t. j. de facto k odopretiu spravodlivosti žalovanému z dôvodu príliš dlho trvajúceho konania a neskorého nariadenia znaleckého dokazovania. Z uvedených dôvodov žalovaný žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8. K žalovaným podanému odvolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že má za to, že ako žalobca dostatočne preukázal, že doklad predložený žalovaným nie je pravý a bol vyhotovený dodatočne s najväčšou pravdepodobnosťou až po začatí súdneho konania a doručení platobného rozkazu žalovanému. Uvedené má byť zrejme najmä zo skutočností, že na žalovaným predloženom doklade je uvedená suma 239.513,15 Sk namiesto správnej sumy 239.513,- Sk ako súčtu súm uvedených na faktúrach, ktorá mohla vzniknúť jedine prepočtom súm uvedených na jednotlivých faktúrach na menu Euro, a to konverzným kurzom 30,1260 Sk a následne spätne na Slovenské koruny, pričom však v roku 2008 nebol žiaden dôvod takýto prepočet robiť, keďže ešte platili Slovenské koruny. Zároveň z predloženého peňažného denníka žalovaného za rok 2008 vyplýva daňová strata vo výške 112.171,33 Sk a z daňového priznania žalovaného k dani z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2008 vyplýva zisk vo výške 117.587,- Sk z čoho je podľa názoru žalobcu zrejme, že s peňažným denníkom sa dodatočne manipulovalo a zaevidoval sa tam dodatočne výdavok žalovaného vyplývajúci z ním predloženého príjmového pokladničného dokladu. Zároveň v peňažnom denníku žalovaného za rok 2008 súčasne nie je dodržaná číselná postupnosť dokladov, kde výdavkovým dokladom N. zo dňa 20.10.2008 na sumu 178.413,30 eur, N. zo dňa 20.10.2008 na sumu 3.379,70 Sk a N. zo dňa 20.10.2008 na sumu 57.720,- Sk bezprostredne predchádza doklad N. zo dňa 20.10.2008 a po doklade N. bezprostredne nasleduje doklad N. zo dňa 21.10.2008 z čoho je podľa názoru žalobcu zrejme, že s peňažným denníkom sa dodatočne manipulovalo a zaevidoval sa tam dodatočne výdavok žalovaného vyplývajúci z ním predloženého príjmového pokladničného dokladu. Zároveň svedok X. J. ako údajný vystaviteľ predmetného príjmového pokladničného dokladu na súdnom pojednávaní dňa 07.06.2012 uviedol, že k údajnej úhrade sumy 239.513,15 Sk môže povedať len toľko, že túto sumu mu pán A. nikdy nevyplatil a žiadne príjmový pokladničný doklad preto v tejto súvislosti nepodpisal. Rovnako svedok vypovedal, že príjmový pokladničný doklad na predmetnú sumu I. A. nikdy nevystavil a sumu v ňom uvedenú nikdy od I. A. neprevzal. Žalovaný sa síce domáhal vykonania znaleckého posudku, avšak k uvedenému sa vyjadril znalec N.. A. Z. v tom zmysle, že je oprávnený realizovať písomznené dokazovanie iba v prípade, že pracuje s originálom sporného podpisu, ktorý však v predmetom prípade nemal k dispozícii. Uviedol tiež, že v obdobnej veci vykonal znalec z fotokópie dokazovanie, avšak bol preto vyčiarknutý zo zoznamu znalcov. Žalobca má za to, že nevykonanie znaleckého dokazovania by malo ísť na ťarchu žalovaného, ktorý originál dokladu v priebehu súdneho konania stratil. Žalobca taktiež poukázal na skutočnosť, že žalovaný preddavok na znalecké dokazovanie v lehote stanovenej súdom neuhradil a uhradil ju až niekoľko mesiacov neskôr, čo nasvedčuje snahe žalovaného o úmyselné spôsobenie prietahov v konaní. Na základe vyššie uvedeného mal žalobca za to, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a navrhol odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvej inštancie ako skutkovo a právne správny potvrdiť.

9. Následne sa k žalobcom podanému vyjadreniu k odvolaniu žalovaného vyjadril odvolacou replikou samotný žalovaný, ktorý uviedol, že ak je na pokladničnom doklade uvedená suma o 7 halierov vyššia, je spôsobené zaokrúhľovaním, prípadne halierovým vyrovnaním a tiež skutočnosťou, že konverzný kurz bol známy až v roku 2008 a účtovanie bolo poznačené prechodom na novú menu, čo niekedy spôsobovalo neprehľadnosť, prípadne nepresné zaokrúhlenie. Taktiež ďalej namietal, že súd prvej inštancie sa nezaoberal skutočnosťou, že žalovaný v rozhodnom období vykonával bankomatové alebo hotovostné výbery. Podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa § 191 ods. 1 CSP, pretože prihliadol iba na okolnosti svedčiace v prospech žalobcu a v neprospech žalovaného a aj to nesprávne, ale okolnosti, ktoré svedčia v prospech žalovaného vôbec nevyhodnotil. Okrem iného sa tak stalo aj v rámci výpovede svedkyne, ktorá súdu vysvetľovala číslovanie dokladov a taktiež vysvetľovala prečo je rozdiel medzi uvedenými daňovými výdavkami v peňažnom denníku pána I. A. za rok 2008 oproti peňažným výdavkom uvedeným v daňovom priznaní za rok 2008. Zároveň podľa názoru žalovaného sa výpoveď svedka X. J. javí ako nedôveryhodná. Naďalej žalovaný zotrval na svojom vyjadrení ohľadne znaleckého dokazovania, že súd nesprávne právne posúdil otázku možnosti vykonania znaleckého posudku, keďže je bezpochyby možné vykonať znalecký posudok aj len z kópie listiny.

10. Následne žalobca podal súdu prvej inštancie odvoláciu dupliku, v ktorej uviedol, že naďalej trvá na ním uvádzaných skutočnostiach a ani sám žalovaný nevie jasne, určito a zrozumiteľne vysvetliť ako dospel k sume uvedenej na ním predloženej príjmovom pokladničnom doklade. Žalovaný síce poukazuje na viaceré hotovostné a bezhotovostné výbery z jeho bankového účtu v období od 14.10.2008 až 20.10.2008, avšak v danej súvislosti žalobca poukazuje na to, že žalovanému bola už dňa 17.09.2008 uhradená zo strany spoločnosti X. T., I.W.V. suma 236.698,50 eura, pričom však faktúry, ktoré sú predmetom tohto konania boli splatné už mesiaca 06/2008 a tieto bez zbytočného odkladu neuhradil. Podľa názoru žalobcu peňažný denník je podkladom na prípravu daňového priznania a mali by v ňom byť preto uvedené totožné záznamy ako v daňovom priznaní. Z predloženého peňažného denníka žalovaného za rok 2008 však vyplýva daňová strata vo výške 112.171,33 Sk a z daňového priznania žalovaného k dani z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2008 vyplýva zisk vo výške 117.587,- Sk z čoho je podľa názoru žalobcu zrejmé, že s peňažným denníkom sa dodatočne manipulovalo a zaevidoval sa tam dodatočne výdavok žalovaného vyplývajúci z ním predloženého príjmového pokladničného dokladu. K možnosti vykonania písmoznaleckého posudku sa znalec N.. A. Z. vyjadril jednoznačne, že môže pracovať iba s originálom sporného podpisu, ktorý však v uvedenom prípade nemal k dispozícii. Žalobca opätovne poukázal aj na skutočnosť, že sám žalovaný originál dokladu v priebehu súdneho konania stratil a dokonca neuhradil ani predpoklad na znalecké dokazovanie v stanovenej lehote.

11. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konania mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

12. Na potvrdenie správnosti prvoinstančného rozhodnutia k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné.

13. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť

daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

15. K posúdeniu odvolacej námietky týkajúcej sa nesprávneho postupu súdu, spôsobujúceho porušenie práva odvolateľa na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že medzi zložky práva na spravodlivý proces (right to fair trial) možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu síce predstavuje pochybenie súdu. Avšak o naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) pôjde iba vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

16. Táto odvolacia námietka naplnená nebola, keďže po preskúmaní celého konania pred súdom prvej inštancie nebolo odvolacím súdom zistené porušenie čiastkového procesného práva odvolateľa.

17. Pokiaľ sa odvolateľ nestotožňuje s vyhodnotením ním uvádzaných dôkazov, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že to, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nepostačuje sama o sebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok.

18. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci, a z ktorého potom vychádza a ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci, je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdny sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať súladne s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia samotného civilného procesu. Pokiaľ sa odvolateľ nestotožňuje s vyhodnotením ňou uvádzaných dôkazov, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že to, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nepostačuje samo o sebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť Ústavného súdu (II. ÚS/4/94, II. ÚS/3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán, vrátane ich dôvodov a námietok.

19. Predmetná odvolacia námietka je nedôvodná, keďže súd prvej inštancie rozhodoval na základe dôkazmi overeného skutkového stavu. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nemožno považovať za taký, ktorý by bol okrem iného aj z ústavnoprávneho hľadiska neudržateľný, a teda spôsobilý na jeho derogáciu. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že odvolateľ, dostal v konaní pred všeobecným súdom s poukazom na ust. § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku dostatočnú odpoveď aj na túto námietku. (pozri I. ÚS 343/2020 zo dňa 07.07.2020).

20. K námietke nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dokazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

21. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

22. Ani tieto odvolacie námietky však naplnené neboli, keďže súd prvej inštancie listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise vyhodnotil správne a z odôvodnenia samotného rozsudku sa nejaví žiadne porušenie pravidiel formálnej logiky.

23. V uvedenej veci odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cdo/13/2009 z 24.02.2010, v ktorom sa okrem iného uvádza: „U súkromných listín je treba rozlišovať ich pravosť, teda skutočnosť, že súkromná listina pochádza od toho, kto je uvedený ako vystaviteľ, a správnosť, t. j. pravdivosť. Ak vystaviteľ popiera pravosť súkromnej listiny, leží dôkazné bremeno ohľadne pravosti listiny na tom účastníkovi, ktorý zo skutočností v listine uvedených vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky.“ Z listinného dôkazu nachádzajúceho sa na č.l. 47 súdneho spisu, a to príjmového pokladničného dokladu, je zrejmé, že tento vystavil X. J. - Z. I., X.: XXXXXXXX, pričom prijímateľom predmetného pokladničného dokladu bola osoba I. A., X.: XXXXXXXX. Z uvedeného je zrejmé, že vystaviteľom predmetného listinného dôkazu mal byť X. J., ktorý však v priebehu konania ako vypočutý svedok vystavenie takéhoto pokladničného dokladu, ktorý predstavuje súkromnú listinu poprel. V zmysle vyššie citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ak teda vystaviteľ listiny správnosť, resp. jej pravdivosť poprie, leží dôkazné bremeno na pravosti listiny na tom účastníkovi, ktorý z tejto listiny vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky, pričom touto osobou v danom spore je osoba žalovaného. V danom prípade vyvodzovania pre seba priaznivých priamych dôsledkov u žalovaného spôsobuje tá skutočnosť, že uvedeným listinným dôkazom chcel preukázať uhradenie dlžnej sumy žalobcovi, resp. právnenému predchodcovi žalobcu. Bolo teda na samotnom žalovanom, aby preukázal pravosť predmetného listinného dôkazu a v tomto smere vo svojom odvolaní samotný žalovaný nesprávne konštatuje, že dôkazné bremeno malo byť na strane žalobcu. Práve naopak, dôkazné bremeno o pravosti predmetnej listiny bolo na strane žalovaného. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na skutočnosť, že samotná výška pohľadávky, vznik tejto pohľadávky, resp. uhradenie predmetnej sumy zo strany tretej osoby žalovanému, neboli medzi stranami konania sporné. Jediná sporná skutočnosť, ktorá v predmetnom konaní predstavovala predmet dokazovania bola skutočnosť, či takto uhradené finančné prostriedky žalovanému zo strany tretej osoby boli následne aj preplatené, resp. uhradené právnenému predchodcovi žalobcu, a to X. J.. Uvedenú skutočnosť sa však žalovanému nepodarilo preukázať a teda neuniesol dôkazné bremeno. Čo sa týka samotného znaleckého dokazovania tu jednoznačne zo súdneho spisu vyplýva zámer súdu prvej inštancie nariadiť ohľadne pravosti predmetnej listiny aj dokazovanie, pričom zo spisu taktiež jednoznačne vyplýva, že znalec ustanovený súdom odmietol vykonať znalecké dokazovanie pravosti podpisu na uvedenej listine

vzhľadom na predloženie iba fotokópie príjmového pokladničného dokladu, ktorá je nedostatočná v zmysle vyjadrení samotného znalca, teda, že sa nejedná o dostatočne čitateľnú fotokópiu. Následne bolo úlohou samotného žalovaného predložiť znalcovi alebo súdu originál predmetného listinného dôkazu tak, aby mohol byť podpis na predmetnej listine spôsobilým predmetom znaleckého dokazovania. Skutočnosť, že žalovaný originál listiny v priebehu súdneho konania stratil a tento následne nevedel súdom ustanovenému znalcovi predložiť, pripadá na ťarchu samotného žalovaného a nie žalobcu. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd prvej inštancie správne právne vec posúdil a pre neunesenie dôkazného bremena zo strany žalovaného žalobe v správnej výške vyhovel. Čo sa týka zamietnutia žaloby v prevyšujúcej časti, tu odvolací súd konštatuje, že predmetný výrok žalovaným napadnutý nebol a rovnako nebol napadnutý ani žalobcom. Z uvedeného dôvodu tento výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a nebol predmetom prieskumu odvolacím súdom. Vzhľadom na uvedenú podstatnú okolnosť, ktorou sa odvolací súd zaoberal je následne potrebné konštatovať, že ďalšími odvolacími námietkami sa odvolací súd nezaoberal z dôvodu, že pre žalovaného už nemohli privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

24. Z vedených dôvodov, keďže súd prvej inštancie správne dospel k vyššie uvedeným záverom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

25. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v rozsahu 100 %. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).